

ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟ ΑΠΕΛΕΥΘΕΡΩΤΙΚΟ ΚΙΝΗΜΑ - ΠΑΚ

ΛΟΓΟΣ ΤΟΥ ΑΝΔΡΕΑ Γ. ΠΑΠΑΝΔΡΕΟΥ, ΑΡΧΗΓΟΥ ΤΟΥ ΠΑΚ

ΣΕ ΣΥΝΕΣΤΙΑΣΗ

ΟΡΓΑΝΩΜΕΝΗ ΑΠΟ ΤΟΥΣ ΦΙΛΟΥΣ ΤΟΥ Π Α Κ ΜΟΝΤΡΕΑΛ

Ο ΑΓΩΝΑΣ ΜΑΣ ΕΙΝΑΙ

ΕΘΝΙΚΟ ΑΠΕΛΕΥΘΕΡΩΤΙΚΟ Σ

30 ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ 1971

Είναι, θά έλεγα, παράδοξη ή σύμπτωση νά έχωμε πάντα, ένα σημαντικό λόγο νά ποϋμε, έδω στό Μοντρεάλ. 'Απ' έδω, πρίν άρριετό καιρό, άπευθυνθήκαμε στόν Κωνσταντίνο. Τοϋ δώσαμε προθεσμία πολλών μηνών για νά πάρει τή θέση του και νά δηλώση ρητά και άπερφραστα ήτι άντιτίθεται στη δικτατορία, ότι άπορρίπτει τό σύνταγμα τοϋ 1968. 'Ενεΐνος τότε έπροτίμησε τή σιωπή. Για λόγους πού τούς ξέρομε. Ένας από τούς όποιους είναι και τά τριάκοντα άργύρια.

'Απ' έδω, σήμερα και πάλι, μιλάμε σέ μία ώρα σημαδιακή. Και έχωμε σοβαρά πράγματα νά ποϋμε. Και είναι τέτοια ή σημερινή παρουσία σας, πού μοϋ δίνει τό δικαίωμα νά πω, ότι άπευθύνομαι στην έλληνική ήγεσία τοϋ Μοντρεάλ και, μέσω αύτης, στους "Έλληνες τοϋ Μοντρεάλ, στους "Έλληνες της διασποράς, και εύχομαι νά φτάση ή φωνή μας, στους "Έλληνες της σιλαβιάς.

Τόν Σεπτέμβριο τοϋ 1970 ήρθε ή μεγάλη καμπή τοϋ άγώνα τοϋ έλληνικοϋ λαοϋ. Στίς 22 τοϋ Σεπτεμβρίου ή άμερικανική κυβέρνηση άνακοίνωσε κάτι πού τό ΠΑΚ έγνώριζε και είχε προαναγγείλει άπο καιρό. "Ότι δηλαδή συμπαραστένεται, ή άμερικανική κυβέρνηση στην χούντα πού ή ίδια έγκατέστησε στην 'Ελλάδα, έπαναλαμβάνοντας τήν στρατιωτική βοήθεια στό ύψος πού καθορίζεται άπό τίς στρατηγικές ανάγκες τοϋ Πεντάγωνου στόν χώρο της Μεσογείου. (Δέν σημαίνει, βέβαια, αύτό πώς δέν είχε διαβιβασθή και στό ένδιάμεσο διάστημα πολεμικό ύλικό όλων τών είδών, όπως είχε άποκαλυφθή και στην 'Επιτροπή επί τών 'Εξωτερικών 'Υποθέσεων - και είναι αύτό κάτι πού θά πρέπει νά λεχθή έδω - ότι δηλαδή τό κύριο χαρακτηριστικό της κυβερνήσεως Νίξον είναι τό ψεύδος. Λόγου χάριν μιλοϋν για ύφεση τοϋ πολέμου στην Ν.Α. 'Ασία, άκριβώς τήν στιγμή πού τόν κλιμακώνουν.)

Ήτανε σημαδιακή ή 22 Σεπτεμβρίου, γιατί ή κυβέρνηση Νίξον αποφάσισε, επίσημα πιά, νά ταυτισθή μέ τήν βάνανυση δικτατορία στήν Ελλάδα. Γιατί, παρά τήν συχνά άπατηλή επιφάνεια, ύπάρχει κύμα τρομοκρατίας, πού φτάνει σέ κάθε έλληνική γωνιά. Αυτή άκριβώς, τήν ώρα πού μιλάμε, μιá σειρά επιλέκτων άνδρών, μέ θάρρος, μέ λεβεντιά, μέ δημοκρατική συνείδηση, βρίσκονται στίς φυλακές, πιασμένοι τούς τελευταίους μήνες, τίς τελευταίες εβδομάδες. Άκριβώς τήν παραμονή τών Χριστουγέννων, δέν ξέρομε τίς άκριβείς συνθήκες, ό λεβέντης τής ύποθέσεως Λαμπράκη, ό Χρήστος Σαρτζετάκης, πιάστηκε καί "φιλοξενεΐται" στό κτίριο τής Ε.Σ.Α. Άνακριτής του είναι ό Θεοφιλογιαννάκος καί αυτός πού τόν συνέλαβε είναι ό μοίραρχος Μήτσου, ό γυιός του άλλου, τής ύποθέσεως Λαμπράκη επίσης. Γνωρίζομε ότι ό Γιάννης Άλευράς, πού είναι χρόνια έξορία, μεταφέρθηκε στή Μπουμπουλίνας, γιά άνακρίσεις. Μεταφέρθηκε στή Μπουμπουλίνας από τόν Άγιο Νικόλαο Κυνουρείας, ό Δημήτρης Τουλούπας, γιά άνακρίσεις. Πιάστηκε ό δικηγόρος μου στήν ύπόθεση Άσπίδα. Πιάστηκαν έκατοντάδες ανθρώπων, ό Κόμινος, ό Πελοποννήσιος, άνάμεσα σ'αυτούς πού βασανίζονται σήμερα.

Αυτό είναι, τό καθεστώς στήν Ελλάδα. Βάνανυσο, ξενόδουλο, άμείλικτο, τυρρανικό. Αυτό τό καθεστώς νομιμοποίησε ή κυβέρνηση Νίξον, προασπίζοντας τά δια της συμφέροντα στόν Μεσογειακό χώρο, γιά νά κάνει τήν Ελλάδα, μαζί μέ τό Ισραήλ, τούς κύριους προμαχώνες της στή Μεσόγειο.

Είναι άπορίας άξιο, γιατί αυτή ή άπόφαση τής Άμερικανικής κυβέρνησεως άργησε τόσο πολύ. Τό έρώτημα δέν είναι γιατί έλήφθη, αλλά γιατί άργησε. Γιατί από κανενός Έλληνα τήν προσοχή δέν διαφεύγει, ότι ή δικτατορία είναι πενταγωνική, όπως πενταγωνικό ήταν καί τό σχέδιο "Προμηθεύς", πώς ό Παπαδόπουλος καί οί

Παπαδόπουλοι δούλεψαν σάν. συνεργάτες καί ὄργανα τοῦ Πεντάγωνου καί τῆς Ἀμερικανικῆς Κ.Υ.Π. Γιατί ἄραγε ἦλθε τόσο ἀργά ὁ ἐπίσημος ἐναγκαλισμός;

Ἡ ἀργοπορία ὀφείλεται σέ τέσσερις λόγους:

Ὁ πρῶτος καί ἴσως κυριότερος εἶναι ὅτι τό σύνταγμα τοῦ 1968, πού κατασιευάστηκε στήν Οὐάσιγκτων καί διατυπώθηκε στήν Ἑλλάδα ἀπό τοὺς Ἕλληνες "νομομαθεῖς", δέν περνᾷ. Γιατί, γιά νά περάσῃ τό σύνταγμα, χρειάζεται ἡ συμπαράσταση τῆς ἡγεσίας τοῦ λαοῦ σ' ὅλους τοὺς τομεῖς καί, ἐπίσης, ἡ συμπαράσταση ἑνός, ἔστω, τμήματος τοῦ ἑλληνικοῦ λαοῦ. Ἄλλοιῶς δέν βγαίνει. Πῶς νά ἄρεις τόν στρατιωτικό νόμο, ὅταν κἀθεσαι πάνω σ' ἕνα ἡφαίστειο; Δέν-τό-μπορεῖς. Γι' αὐτό, τό πρῶτο καί μεγάλο εὔγε, ἀνήκει στόν ἑλληνικό λαό, πού κατέστησε ἀδύνατη τήν προώθηση τοῦ συντάγματος τοῦ 1968, πού ἀπέτρεψε τή νομιμοποίηση τῆς χούντας στά διεθνή συμβούλια, στό δυτικοεὐρωπαϊκό χῶρο.

Ὁ δεῦτερος λόγος τῆς ἀργοπορίας εἶναι γιατί τό πεντάγωνο - πού ταυτίζεται μέ τήν ἀμερικανική κυβέρνηση - πείσθηκε ἀπόλυτα ὅτι τό ἑλληνικό κατεστημένο πού ταυτίζεται μέ τόν Κωνσταντίνο - εἶναι ἀπόλυτα συνθηκολογημένο, ἀπόλυτα σπασμένο καί περιμένει τίς ἐντολές τῆς Οὐάσιγκτων καί τὰ νεύματα τῶν κολονέλων.

Ὁ τρίτος λόγος τῆς ἀμερικανικῆς ἀργοπορίας ἔχει σχέση μέ τή διαπίστωση πῶς ἡ Εὐρώπη, ἡ ἴδια Εὐρώπη πού μᾶς συμπαρasteύονταν καί μᾶς συμπαρasteύεται, δέν μπορεῖ νά ἀναμετρηθῇ μέ τήν ἀμερικανική ὑπερδύναμη, στό ἐπίπεδο τοῦ ΝΑΤΟ, δηλαδή ἐκεῖ ἀκριβῶς πού πονᾷ τήν Ἀμερική. Εἴχαμε ἐλπίσει πῶς ἡ Νορβηγία καί ἡ Δανία θά ἔφταναν στό σημεῖο νά ποῦν πῶς ἐμεῖς θά φύγωμε ἀπό τό ΝΑΤΟ, ἐφ' ὅσον τό ΝΑΤΟ ἔχει γίνῃ τό ὄργανο κατοχῆς, καταπίεσεως καί βασανισμοῦ μιᾶς χώρας πού ἀνήκει στό Δυτικό συνασπισμό. Ἐντιμα, ὅμως,

άντρίκια, μοῦ εἶπε πρωθυπουργός εὐρωπαϊκῆς χώρας τόν περασμένο Δεκέμβριο: ἀδελφία σας εἴμαστε, ἀλλά δέν τό βγάζομε πέρα. Δέν μπορούμε νά ἀναμετρηθοῦμε μέ τήν Ἀμερικῇ σέ κανένα πρόβλημα, τοῦ ἑλληνικοῦ συμπεριλαμβανομένου. Συμπέρασμα ἀποφινδ: Ἡ Εὐρώπη μᾶς εἶναι φίλος. Μά δέν εἶναι φίλος τόσο δυνατός πού νά μπορεῖ νά προσφέρῃ λευτεριά, στόν λαό καί στήν πατρίδα μας. Τό μεγάλο βάρος πέφτει στούς δικούς μας ὅμους. Ἀκόμα μιὰ φορά. Ὅπως τότε, στά ΙΒ2Ι, πού γιορτάζομε τώρα τά Ι50 χρόνια του.

Ὁ τέταρτος λόγος, τέλος, εἶναι ἡ στάση τῆς Μόσχας, ἡ ὁποία στήν Εὐρώπη - μιλω̃ μόνο γιά Εὐρώπη, ὄχι γιά Λατινική Ἀμερικῇ, γιά Ν.Α. Ἀσία ἢ Ἀφρική - εἶναι ὁ μεγαλύτερος συμπαραστάτης τῆς Ἀμερικανικῆς κατοχῆς ὅπως ἡ Ἀμερικῇ εἶναι ὁ μέγας συμπαραστάτης τῆς Σοβιετικῆς κατοχῆς στήν Ἀνατολική Εὐρώπη. Ἐφτασε ἡ ὥρα, Ἕλληνες, νά καταλάβουμε βαθειά, πώς δέν πρέπει νά ξεγελιώμαστε γιά τό ποιές εἶναι οἱ προοδευτικῆς δυνάμεις. Πρῶτοι ἀπ' ὅλους καί πῶ ἀνοιχτά ἐμεῖς μιλήσαμε γιά τόν ἀμερικανικό ἱμπεριαλισμό, γιά τήν κατοχή τῆς πατρίδας μας ἀπό τό πεντάγωνο καί τό ἀμερικάνικο κεφάλαιο. Καί σήμερα, ἀκόμα μιὰ φορά, καταγγέλλομε τήν κατοχή τῆς πατρίδας μας σάν κατοχή τοῦ ἀμερικανικοῦ πενταγώνου καί τοῦ ἀμερικανικοῦ κεφαλαίου. Ἐχει ὅμως καθήκον ὁ προοδευτικός Ἕλληνας πού πονᾷ τόν τόπο του, νά ξεκαθαρίσει τούς λογαριασμούς του καί μέ τή μεγάλη πρωτεύουσα τοῦ σοσιαλισμοῦ, πού ξέρει νά φέρνει πᾶ πάντως στήν Πράγα καί νά στηρίζει τούς κολονέλους στήν Ἑλλάδα. Δέν ζητᾷμε βοήθεια οὔτε ἀπό τούς κατακτητές τῆς Δύσεως οὔτε ἀπό τούς κατακτητές τῆς ἀνατολῆς. Τόν ἀγῶνα θά τόν βγάλουμε πέρα σάν Ἕλληνες μαζί μέ ὅλες ἐκεῖνες τίς δυνάμεις τοῦ κόσμου, πού πιστεύουν στή λευτεριά. Ἀλλά νά τελειώνουν τά φέμματα, νά ξεκαθαρίσουμε τούς ψευτοπροοδευτισμούς. Ἐκφράζομε τήν ψυχῇ τοῦ λαοῦ μας. Καί αὕτῃ τήν ψυχῇ δέν θά τήν προσφέρομε οὔτε στήν Οὐάσιγκτων, οὔτε στή Μόσχα.

Γιά μᾶς, για τό ΠΑΚ, δέν συνέβη τίποτα τό καινούργιο τόν Σεπτέμβριο τοῦ 1970. Τά γνωρίζαμε καί τά εἴπαμε. Για ἓνα μεγάλο, ὅμως ποσοστό τοῦ λαοῦ μας καί τῆς ὁποιασδήποτε ἡγεσίας του ἦταν καινούργιο τό γεγονός. Πολλοί εἶχαν στηρίξει πολλές ἐλπίδες στό ὅτι οἱ Ἀμερικανοί φίλοι μας, οἱ συμπαραστάτες τοῦ ἑλληνικοῦ λαοῦ, θά δοῦν τό λάθος τους, θά ξυπνήσουν, πώς θά ἀντιληφθοῦν ὅτι τά μακροπρόθεσμα συμφέροντα τῆς Ἀμερικῆς στήν Ἑλλάδα δέν ἐξυπηρετοῦνται ἀπό τόν Παπ-δόπουλο. Δέν εἶχαν ὑπολογίσει, ὅμως, ὅλοι αὐτοί, πώς για τό πεντάγωνο ἡ Ἑλλάδα εἶναι κρίσιμο στρατηγικό σημεῖο στόν ἀγῶνα εἰρηνικῆς συνυπάρξεως μέ τήν φίλη καί σύμμαχο καί ἀνταγωνίστρια Ρωσία. Εἶναι ἀπαραίτητο σημεῖο ἡ Ἑλλάδα, για τό Πεντάγωνο, για νά ἔχει βάσεις για τόν ἔντο στόλο, βάσεις για τά ἀεροπλάνα, βάσεις, για τήν κατασκοπεῖα. Δέν μπορεῖ νά διακινδυνεύσει ὅλα αὐτά τό πεντάγωνο ἔστω μέ μιᾶ ψευτοδημοκρατία. Γιατί μιᾶ ἔστω ψευτοδημοκρατία, θά θέσει θέματα. Γιατί αὐτός ὁ λαός ξύπνησε. Τό 1963, τό 1964, τό 1965, τό 1966. Καί δύσκολα θά δεχθῇ ἑπτὰ πυρηνικές βάσεις στήν Ἑλλάδα - τόσες πᾶνε νά φτιάξουν - τόσες ἀεροπορικές βάσεις, τόση κατασκοπεῖα καί ἀντικατασκοπεῖα. Ἀκόμα καί ἡ δεξιά, δύσκολα μπορεῖ νά δεχθῇ κάτι τέτοιο. Νά μετατραπῇ ὁλόκληρη ἡ Ἑλλάδα σέ μιᾶ μεγάλη βάση, προμαχώνα τοῦ "ἐλεύθερου κόσμου."

Ἐνῶ λοιπόν, ἡ ἀμερικανική ἀπόφαση δέν ὑπῆρξε κάτι τό νέο για μᾶς, για τό ΠΑΚ, για πρώτη φορά σήμερα δέν μπορεῖ νά ἀμφισβητηθῇ ὅτι ἡ Ἑλλάδα βρίσκεται κάτω ἀπό κατοχή, μιᾶ κατοχή ὑπουλή, χωρίς ξένα τάνκς. Οἱ στολές εἶναι δυστυχῶς, ἑλληνικές, ἡ κατοχή, ὅμως, εἶναι ξένη. Πρέπει νά γίνεи αὐτό συνείδηση σέ ὅλους. Γι' αὐτό τό πρόβλημά μας δέν εἶναι πολιτικό. Θά ἦταν σφάλμα στρατηγικῆς νά πιστέψουμε κάτι τέτοιο. Τό πρόβλημα εἶναι πρόβλημα ἐθνικῆς ὑπάρξεως. Ἄν εἴμαστε ἢ ὄχι ἐλεύθεροι σάν ἔθνος. Εἴμαστε

υπό κατοχή σήμερα. Μιά κατοχή ανάλογη με εκείνη των Γερμανών, στα 1941. Καί ή κατοχή είναι αμερικανική. Καί ό άγώνας μας είναι άγώνας έναντίον της πενταγωνικής, Αμερικής. Καί αυτό τόν άγώνα κηρύσσομε, απόψε, στδ Μοντρεάλ. Θά μέ ρωτήσετε, όμως: Καί ό Παπαδόπουλος; Είναι ένα πιόνι, όπως καί ή χούντα είναι μία προέκταση της C.I.A. καί τοῦ πενταγώνου. Ό δικός μας άγώνας είναι άγώνας έναντίον της μεγαλύτερης δυνάμεως τοῦ κόσμου. Έχομε τήν τιμή, τήν εὐθύνη, τή δόξα, τό καθήκον, όπως οί Βιετναμέζοι, νά διεκδικήσουμε τήν έθνική μας ύπόσταση.

Έχομε νά διαλέξουμε, σήμερα, ανάμεσα στό ραγιαδισμό καί στόν άπελευθερωτικό άγώνα. Δέν είναι πιά αντιδικτατορικός ό άγώνας μας. Είναι γνήσιος άπελευθερωτικός. "Αν κάποιος πει: μά, υπάρχουν καί άλλοι πιο εύκολοι δρόμοι, θά τοῦ ποῦμε: Έμεῖς, τό ΠΑΚ αναγνωρίζουμε μόνο αγωνιστές γιά τήν άπελευθέρωση της πατρίδας μας καί τοῦ λαοῦ μας.

Εντός, όμως, από τόν κύριο αντίπαλό μας, τόν μεγάλο κα-
τακτητή της δύσεως, έχομε καί τά παράσιτα: τή χούντα καί τόν Πα-
παδόπουλο, τούς συνεργάτες του, τούς νεοδοσέλογους. Πού θά αύξη-
θούν σιγά-σιγά. Γιατί, οί τελευταῖοι, από τό παληό κατεστημένο
προερχόμενοι, αναγνωρίζουν ότι ό πατριώτης τους σπεύδει νά ταυτι-
σθῇ με τό καθεστώς καί δέν είναι δυνατόν νά λείψουν οί ίδιοι από
τήν περιοχή της εὐνοίας.

Μπορεῖτε νά ρωτήσετε; Έχετε τό καθήκον νά τό κάνετε:
Ποῦ τό πάμε; Απαντᾷμε: Ό άγώνας έχει ένα στόχο. Καί είναι
αὐτός: Αδέσμευτη κυριαρχία τοῦ ελληνικοῦ λαοῦ, σ'ότι αφορά τήν
Έλλάδα καί τή δική της τύχη. Αυτό σημαίνει: πρῶτον, ότι ό έλλη-
νικός λαός θά αποφασίση τό ποιά θά είναι τό πολίτευμά του. Τό

ΠΑΚ, τό ΠΑΜ, ή ΔΑ, ἔχουν δικαίωμα νά κάνουν προτάσεις. Ὁ λαός
ὁμῶς εἶναι ἐκείνος πού θά ἔχη τό δικαίωμα νά διαλέξῃ τό πολίτευμά
τοῦ. Νά μᾶς πεῖ ἂν θέλει τόν Κωνσταντίνο ἢ ἂν θέλει τή δημοκρα-
τία. Ἀκόμα: Ποιό κοινωνικό ἢ οἰκονομικό καθεστώς θέλει γιά τή
χώρᾱ. Ἐμεῖς θά τοῦ τό ἐπιβάλουμε αὐτό; Πῶς μπορεῖ διαφορετικά
νά τόν καλοῦμε σέ ἀγῶνες σκληρούς, στούς ὁποίους θυσιάζει τή λευ-
τεριά του, τήν γαλήνη τῆς οἰκογενείας του. Πῶς θά τοῦ ποῦμε ἔμεῖς
ποτό θά εἶναι τό αὐριανό του πολιτικό καί οἰκονομικό του σύστημα;
Δέν θά μπορεῖ νά πῇ ὁ λαός: Τέρμα στόν καπιταλισμό; Καί τρίτο:
μποροῦμε ἔμεῖς νά δεσμεύσουμε τόν λαό, οἱ ὁποιοσδήποτε ἡγεσίες,
ὀργανώσεις, στό ποιά θά εἶναι ἡ πορεία τοῦ ἔθνους στόν διεθνή
χώρο; Ὅταν πάρει ὁ λαός τήν ἐξουσία στά χέρια του, αὐτός θά κα-
θορίσῃ ποιοί θά εἶναι οἱ σύμμαχοί του, ποιοί οἱ ἐχθροί του καί θά
τό κρίνῃ αὐτό, ἀνάλογα μέ τό τί κάνουν σήμερα γιά τή λευτεριά του
καί τήν ἀνεξαρτησία του. Καί ἡ δικιά του ἀπόφαση, ὅποια καί ἂν
εἶναι, θά εἶναι γιά μᾶς σεβαστή. Αὐτός εἶναι ὁ στόχος τοῦ ἀγῶνα
τῆς ἀπελευθερώσεως τοῦ ἐλληνικοῦ λαοῦ, τῆς συνεχίσεως τοῦ ἀγῶνα
τοῦ 1821.

Καί νομίζω ὅτι τά ἀπλά ἐκεῖνα συνθήματα τοῦ δευτέρου ἀνεκδό-
του ἀγῶνα, Ο ΛΑΟΣ ΚΥΡΙΑΡΧΟΣ, Ο ΣΤΡΑΤΟΣ ΣΤΟ ΕΘΝΟΣ, Η ΕΛΛΑΔΑ ΣΤΟΥΣ
ΕΛΛΗΝΕΣ, ἀνταποκρίνονται καί σήμερα στίς ἀνάγκες τῆς στιγμῆς καί
τοῦ ἀγῶνα, παραμένουν τά συνθήματα τοῦ ΤΡΙΤΟΥ ΑΠΕΛΕΥΘΕΡΩΤΙΚΟΥ
ΑΝΕΚΔΟΤΟΥ ΑΓΩΝΑ.

Καί ἄς ἔλθωμε στά δικιά μας καθήκοντα. Ἐμεῖς οἱ Ἕλληνες
τῆς διασποράς: Καθῆκον, πρῶτον, νά στρατευθοῦμε. Ἀνήκομε στόν
ἀγῶνα, ὄχι σέ κόμματα. Καί ἀπόψε τό ΠΑΚ, καλεῖ ὅλους τοὺς Ἕλλη-
νες, κατω ἀπό τή σημαία του, στόν ἀπελευθερωτικό ἀγῶνα. Ὁ καθέ-
νας θά παίξει τόν ρόλο του, στό πόστο του. Δέν ὑπάρχουν ψηλά ἢ

χαμηλά καθήκοντα. Δέν υπάρχει τίποτα ρωμαντικό στην αντίσταση. 'Η αντίσταση είναι σκληρή δουλειά. Όλοι πού συμμετέχουν στην αντίσταση, από εκείνον πού μαζεύει τά χρήματα, μέχρι εκείνον πού επιχειρεί την ύστατη, την αποφασιστική πράξη, είναι άνθρωποι πειθαρχημένοι πού κάνουν τή δουλειά τους. Δέν υπάρχει ψηλή ή χαμηλή δουλειά. 'Απλώς υπάρχει τό καθήκον. 'Ο καθένας κάνει τή δουλειά πού του δίνει ή οργάνωση. Μιά οργάνωση πού όσο περνά ο καιρός, πρέπει νά παίρνει περισσότερο στρατιωτικό χαρακτήρα, ένα χαρακτήρα δηλαδή πού προσαρμόζεται στη μορφή του αγώνα.

Καί πρέπει νά ξεκαθαρίσουμε εδώ ότι τό ΠΑΚ δέν είναι οργάνωση του 'Ανδρέα Παπανδρέου. Είμαι σήμερα ο αρχηγός του ΠΑΚ. Λύριο μπορεί νά μὴν είμαι. Είτε γιατί τό ΠΑΚ δέν μέ θέλει. Είτε γιατί θά ἔχω πεθάνει ή θά ἔχω σιοτωθῇ. 'Ο αγώνας ὅμως του ΠΑΚ δέν θά σταματήσει. Γιατί είναι δικός σας αγώνας. Καί είναι δικός σας αγώνας. Καί είναι δικός σας τό χρέος, νά φτιάξετε δική σας οργάνωση, πέραν του προσώπου του 'Ανδρέα Παπανδρέου, πέραν του ὁποιουδήποτε προσώπου. Δική σας εὐθύνη νά φτιάξετε τό συλλογικό σας ὄργανο. "Λε γίνεται ὁ καθένας ἀπόστολος. Νά στρατευθῇ στήν κρίσιμη ὥρα τῆς ἐθνικῆς μας ἱστορίας."

"Άλλο καθήκον: Νά περάσουν οἱ θεόεις μας. Παντοῦ, ὅπου μπορεί νά φτάσῃ ἀνθρώπινη φωνή, ὅπου μπορεί νά κυκλοφορήσῃ ἔγγραφο καί τυπωμένο χαρτί. Πρέπει νά διαφωτισθῇ ὁ λαός μας. Νά πάψῃ νά μιλά, σάμπως ὁ Παπαδόπουλος νά είναι ἕνα περαστικό καθεστώς, νά πάψῃ νά λέῃ: "ἔχουμε περάσει πολλά, θά περάσῃ κι αὐτό..." Τοῦτο είναι βαρύ. Είναι ὁ ἀμερικανικός πενταγωνικός ολοκληρωτισμός, στή χειρότερή του μορφή, στόν τόπο μας. Καί ἔχει νά δώσῃ σκληρή μάχη, πού θά κοστίσῃ στό λαό, πού θά κοστίσῃ σέ ὅλους, ὅπως ἔχει κοστίσει ἤδη στό λαό καί στήν ἡγεσία του, στήν ἀξία ἡγεσία του πού

σαπίζει στις φυλακές και στά μπουντρούμια. Πρέπει νά γίνη συνεί-
δηση στον κάθε Έλληνα πώς μιλάμε και δοῦμε σαν ἐθνικοαπελευθερω-
τικό κίνημα. Πώς δέν είμαστε πολιτική κίνηση. Και νά συναγάγουν
τά συμπεράσματά τους.

Δέν μᾶς μένουν μεγάλα περιθώρια. Έχουμε περιορισμένα χρο-
νικά περιθώρια, ἂν δέν θέλουμε νά δοῦμε τήν 'Ελλάδα μας 'Ισπανία
ἢ Πορτογαλία. Και τό καθήκον μας ἀρχίζει ἀπό τώρα, ὄχι ἀπό αὔριο,
γιά νά προσφέρουμε ὅ,τι μπορούμε, κι ἐμεῖς ἀπ' ἔξω, και ἐκεῖνοι.
ἀπό μέσα. Και πρέπει νά κτυπηθῇ ὁ ἀντίπαλος, ὅπως τόν ὀρίσαμε,
μέ σύστημα, μέ συνέπεια, μέ σύγχρονα μέσα, νά τόν ἔχομε πάντα
ἐντός ἰσορροπίας. Στήν 'Ελλάδα νά μή μπορέσῃ νά στεριώσῃ. Αὐτό,
βέβαια, σημαίνει ἀγώνα δύσκολο καί σκληρό. Και πρέπει νά γυρέψουμε
τίς συμμαχίες μας ἐκεῖ πού θά τίς βροῦμε. Στούς νέους λαούς,
σ' ἐκεῖνες τίς κυβερνήσεις πού ταυτίζονται μέ τά ἀπελευθερωτικά
κινήματα. Θά πρέπει νά ἐκμεταλλευθοῦμε τίς ἀντιθέσεις πού ὑπάρ-
χουν στό στρατόπεδο τῆς Δύσεως, πού κατέχεται ἀπό τόν μεγάλο κα-
τακτητή, νά τίς ὀξύνουμε μεταξύ τῶν Εὐρωπαϊκῶν χωρῶν και τῆς
Οὐράσιγκτων. Συγχαίρομε τή Γερμανία γιά τήν ἐξαγγελία της νά δια-
κοπῇ ἡ στρατιωτική βοήθεια πρὸς τήν χούντα. Θέλομε κι ἄλλα τέτοια.
Και πάντα, βέβαια, πρέπει νά προωθήσουμε στό μέτρο τοῦ δυνατοῦ, τήν
ἠθική, ὑλική, πνευματική και οἰκονομική, τή στρατιωτική ἀπομόνωση
τῆς χούντας. Γι αὐτό συγχαίρομε τό Συμβούλιο τῆς Εὐρώπης πού -
ἐπιτέλους - ἀπέπεμψε τή χούντα ἀπό τοὺς κόλπους του.

Υπάρχει, ὅμως τό θέμα τῆς ἐνότητας τῶν 'Ελλήνων. Πρέπει
ἐνωμένοι νά δώσουμε τή μάχη. Πρέπει νά ὑπάρξῃ ἡ ἐνότητα. Εἶναι
σωστό σύνθημα. "Οχι ἀπλῶς τό δεχόμαστε. Τό φωνάζομε. 'Ενότητα
σέ τί ὅμως; "Οχι ἐνότητα χάριν τῆς ἐνότητος, ὄχι ἐνότητα πού
εὐνουχίζει τόν ἀγώνα, ἀλλά ἐνότητα στον ἀγώνα τό δυναμικό -

πού θά ἐλευθερώσῃ τὴν πατρίδα μας. Ἐνότητα ὅμως σέ συμβιβασμό, ἐνότητα σέ εὐνούχισμό, ποτέ. Τουλάχιστον ὄχι ἀπὸ τὸ ΠΑΚ.

Σεβόμαστε ὅλες τίς ἀντιστασιακές ὀργανώσεις πού ἔχουν προσφέρει στὸν κοινὸν ἀγῶνα τοῦ ἐλληνικοῦ λαοῦ. Δέν ὑπάρχει αὐτὴ τὴν ὥρα καμμιά προσπάθεια, οὔτε θά ὑπάρξῃ, νά μεμφθοῦμε κανένα. Λέμε ἀπλῶς ξεκάθαρα, ὅτι γιὰ νά γίνῃ ἡ μεγάλη ἐκείνη ἐνότητα, στὰ πλαίσια τοῦ ἐθνικοῦ συμβουλίου, μέ ἓνα κοινὸ στρατηγεῖο, ἀπαιτεῖται νά συμφωνήσουμε στὴ μεγάλη γραμμή, στὴ στρατηγικὴ τοῦ ἀγῶνα. Αὐτὴ τὴν ὥρα τὸ ΠΑΚ ἐπιμένει ἀπόλυτα ὅτι ἡ πρώτη ἐλληνικὴ βουλή πρέπει νά ἔχῃ συντακτικὸ χαρακτήρα. Δυστυχῶς τὸ ΠΑΜ, ὅσο ξέρομε ἡ ΔΛ, καὶ οἱ "ὑπερασπιστὲς τῆς Ἐλευθερίας", δέν ἔχουν δεχθῇ ἡ πρώτη μεταπελευθερωτικὴ βουλή νά ἔχῃ συντακτικὸ χαρακτήρα. Γιὰ μᾶς αὐτὸ εἶναι ἀκατανόητο. Δέν πιστεύομε νά εἶναι χρήσιμο νά κατὰσκειυστῇ ἓνα ἐνωτικὸ συμβούλιο ἀντιστάσεως, πού δέν συμπεριλαμβάνει σὰν ἀρχὴ τὴν ἀδέσμευτη συντακτικὴ ἐξουσία τοῦ λαοῦ. Ἐδῶ πάνω διαφωνήσαμε σὰν φίλοι, ὄχι σὰν ἐχθροί. Ἐχομε πεῖ στοὺς ἄλλους ἀντιστασιακοὺς, ὅτι ἂν δέν συμφωνήσουν γιὰ τὴ Συντακτικὴ, δέν θά συμμετάσχουμε στὸ ΕΣΑ. Βέβαια, εἴμαστε πάντα ἔτοιμοι νά συνεργαστοῦμε σέ τοπικά ἐπίπεδα καὶ σέ συγκεκριμένους τομεῖς. Δέν μποροῦμε, ὅμως, νά δεσμεύομε τὸ λαὸ ἀπὸ σήμερα, γιὰ τὴν ὥρὰ τῆς νίκης τοῦ λαοῦ. Πῶς θά γίνῃ ἀγῶνας ἔτσι;

Θά μπορῇ νά πῇ κανεὶς, εὐλόγα: πῶς θά τὰ βγάλουμε πέρα μέ τὴν ὑπερδύναμη. Πῶς θά κινηθῇ ὁ λαὸς μας πού ἔχει τιμῇσει τὸ ὄνομά του (ἄλλοιῳς θά εἶχαμε καὶ ἐκλογές καὶ σύνταγμα κλπ., ἐνῶ δὲν τὰ ἔχομε ὅλα αὐτά, ἔχομε τίς φυλακὲς γεμάτες, ἔχομε καὶ τοὺς Παναγούληδες, καὶ τοὺς Ἀλευράδες, καὶ τοὺς Σαρτζετάκηδες, καὶ τοὺς Κεφαλληνούς, καὶ τοὺς Ἰντζέδες, καὶ τοὺς Καράγιωργες, καὶ τοὺς Μαγιάκηδες); Πρέπει νά ἔχουμε ὑπ' ὄψιν μας, πρῶτον ὅτι τὸ καθεστῶς τῶν κολονέλων εἶναι ἐπιφανειακό. Δέν εἶναι οὔτε Ἰσπανία, οὔτε Πορτογαλία. Ὁ λαὸς δέν ἔχασε καμμιά μάχη. Οὐσια-

στικάί δυνάμεις μας είναι ανέπαφες. 'Υπάρχουν οί έφεδρείτες μας. Δέν έγινε ένόμα ή σύγκρουση. 'Απλώς, υπάρχει μία μαφία, πού λέγεται τόν στρατό κι αυτός ό έλεγχόμενος στρατός έλέγχει τόν λαό. Μά αυτό είναι ή φαίστειο και όταν ξεσπάσει δέν θά μείνη τίποτα μπροστά του. Θά σαρώση τά πάντα. Δέν έχει λαϊκή βάση ή δικτατορία. Για τόν απλό λόγο, ότι δέν είναι ελληνική. Έχει ή δικτατορία τών κο- λονέλων, πράκτορες, πουλημένους, έχει δοσίλογους, έχει μισθοδοτού- μενους του 'Ωνάση, του Πάπας, του Νιάρχου. Λαό, όμως δέν έχει.

"Ας μή νομισθώ ένόμα πώς όλος ό στρατός είναι μαζί τους. "Όταν καταλάβη ό στρατός ότι ό λαός είναι έτοιμος θά κινηθώ και αυτός. Τό λέω σοβαρά αυτό. Δέν ανήκει, ό ελληνικός στρατός, ούτε στους άμερικανούς, ούτε στον Παπαδόπουλο. Θά έλθη ή ώρα και θά έχουμε δυνάμεις μέσα στον στρατό. Γιατί ό Έλληνας αξιωματικός, όσο και άν έχη ύποστη πλύση έγκεφάλου, τό χωριό του τό θυμάται. Αυτό τόν αξιωματικό πού θυμάται τήν 'Ελλάδα, τόν θέλομε. Δέν μάς ενδιαφέρει άν φήφισε βασιλιά ή Καραμανλή ή Παπανδρέου. Τόν θέλομε τώρα, στήν ώρα τήν κρίσιμη, τής λευτεριάς του έθνους, νά πάρη τίς λόγχες του και μέ τίς λόγχες του νά ανοίξη τό δρόμο, προς τήν Λαϊκή Κυριαρχία, τήν Δημοκρατία, τήν 'Εθνική 'Ανεξαρτησία.

'Υπάρχει και άλλος λόγος. 'Η χούντα μέρα μέ τή μέρα, ξε- πουλά τήν 'Ελλάδα. Στους Πάπας, στους 'Ωνάσηδες κ.ο.κ. Μά είναι νοητό ελληνικός στρατός, πού κρατά τήν ελληνική σημαία, δεξιός, μαύρος, ό,τι θέλετε, νά λήη στον 'Ωνάση, νά λήη στό ξένο κεφάλαιο, τό άμερικανικό ιδιαίτερα, νά πάρτε τήν 'Ελλάδα, κάντε την ό,τι θέλετε, είναι δικά σας χώματα; ΟΧΙ. 'Ασφαλώς ΟΧΙ.

Και ή μετανάστευση στή χώρα μας είναι ή απόδειξη τής γενο- κτονίας στήν όποία όδηγεϊ τό έθνος αυτή ή δικτατορία. Φτάσαμε ξα- νά, ύστερα από τά χρόνια του Καραμανλή, τά χρόνια τών φακέλλων

και της ασφάλειας, στα ίδια νούμερα. Φτάσαμε να έχουμε 100.000 έπληθους, ωμολογημένους μετανάστες πό χρόνο, όταν η αύξηση του πληθυσμού δεν ξεπερνά, σχεδόν τις 80.000. Μειώνεται ο πληθυσμός της Ελλάδος. Αυτό είναι η προσφορά της χούντας. Αυτοί οδηγούν τό έθνος στην γενοκτονία.

Η πιο μεγάλη μας όμως έλπίδα είναι η αντιστασιακή μας ήγεςία. Πονώ όταν ακούω να λένε, ιδιαίτερα ξένοι, πως δεν υπάρχει αντίσταση. Μά τότε, τό Συμβούλιο της Εύρώπης, στα 25 χρόνια της λειτουργίας του, έβγαλε τρεις τόμους, μέ 1.200 σελίδες, βάσει των οποίων απέπεμφε χώρα από τους κόλπους του; Τά βασανιστήρια των Ελλήνων αντιστασιακών, δεν τά έχει υποστή Εύρωπαίος, ύστερα από τό 1945. Πόσοι πέρασαν από την Μπουμπουλιάς; Πόσοι από την Ασφάλεια; Πόσοι έχασαν τις δουλειές τους; Πόσοι κυνηγήθηκαν; Πόσοι κυνηγιούνται; Πόσοι πέθαναν άκόμα; Κι έχουμε τό δικαίωμα να μιλάμε έμεϊς, στό έξωτερικό, για "μιά κροτίδα"; "Η ότι δεν κάνουν μέσα σοβαρά πράγματα... Η "κροτίς" του Κορωναίου που έπρεπε να την κάνουμε σύνθημα σε όλο τόν κόσμο γιατί σημαίνει ότι "έσένα ύπουργέ της Αμερικης δεν σε δεχόμαστε στην Ελλάδα" και για την όποια ο Κορωναίος θά πληρώσει, όπως θά πληρώσουν τόσοι και τόσοι....Τίποτα δεν είναι αυτό; Η "κροτίς" του Κορωναίου....

Πρέπει να σεβόμαστε τά παιδιά της αντιστάσεως, που προσφέρουν τή ζωή τους, την οικογενειά τους, τή λευτεριά τους. Ρωτήσαμε πόσοι πεινάνε; Ρωτήσαμε πόσοι, στον "Άγιο Νικόλαο, στον "Άγιο Εύστράτιο, στη Λέρο, στη Μακρακώμη, στην Αίγινα, στο Ιτζεδίν, στην Κέρκυρα, έχουν αφήσει τις οικογένειές τους να λιμοκτονούν; Ρωτήσαμε πως τά βγάζει πέρα η γυναίκα του Καράγιώργα, πως τά βγάζει πέρα η μάνα του Παναγούλη; Είναι εύκολο να λέμε

πώς δέν κάνουμε αντίσταση στήν πατρίδα. Ἐμεῖς δέν κάνουμε ἀντί-
σταση ἔως. Αὐτοί, ἐκεῖ κάτω, κάνουν. Εἶναι, λοιπόν, δικό μας
καθῆκον, νά στρατευθοῦμε, νά ρωτήσουμε τόν ἑαυτό μας, σήμερα τί
ἔκανα; Εἶναι ὥρα νά γίνουμε μέλη πιστά, ἀποφασισμένα, μιᾶς ὀργά-
νωσης μέσα στά πλαίσια τῆς ὁποίας θά δώσουμε τόν ἀγώνα γιά τήν
λευτεριά τοῦ ἐλληνικοῦ λαοῦ, γιά τήν δημοκρατία, γιά τό λαό μας,
γιά τήν Ἑλλάδα μας. Καί μόνο, καί μόνο τότε, ἡ Νίκη θά εἶναι
δική μας, τοῦ λαοῦ μας.

Σ'αὐτό σᾶς καλῶ ὅλους σας, σάν ἀρχηγός τοῦ ΠΑΚ, Ἕλληνες τοῦ
Ἑξωτερικοῦ, Ἕλληνες τῆς Ἑλλάδος, σ'αὐτή τήν στράτευση, σ'αὐτό
τόν ἀγώνα, σ'αὐτή τήν προσφορά γιά τήν πατρίδα μας, γιά τό λαό μας,
γιά τήν ἱστορία μας, γιά τίς μέλλουσες γενιές.